

I. HET VOORWERP VAN ONZE VREES

Welgelukzalig is een iegelijk die de HEERE vreest.

Psalm 128:1

Vreest God.

Openbaring 14:7

Deze aansporing vinden we niet alleen in deze laatste tekst. Ze wordt ook op andere plaatsen in de Schrift sterk benadrukt, bijvoorbeeld in Prediker 12:13 en 1 Petrus 1:17. Ik zal u niet vermoeien met een lange inleiding op dit onderwerp. Ook zal ik niet eerst bij de context van deze Bijbelteksten stilstaan. Graag wil ik meteen naar de woorden zelf. Want deze teksten vragen onze aandacht voor een heel belangrijk onderwerp: God, en het vrezen van Hem.

Om te beginnen stellen ze ons God voor ogen; de ware en levende God, de Maker van hemel en aarde, Die alle dingen draagt door het woord van Zijn kracht. In vergelijking met deze onbevattelijke Majesteit zijn alle volkeren minder dan een druppel aan een emmer of een stofje op de weegschaal. Dit is de God Die de hemel en de aarde vervult en Die overal bij de mensenkinderen tegenwoordig is. Hij slaat de slechte en de goede mensen gade, want Zijn ogen zijn gericht op al hun wegen.

Deze tekst spreekt dus over de Heere God, onze Maker, Die ook onze Verlosser of Rechter zal zijn. Daarom moeten wij des te meer acht slaan op de dingen die gezegd zullen worden. Laten we er goed naar luisteren en ze vervolgens in praktijk brengen. Want zoals ik al zei, spreken deze woorden over de machtige God en sporen ze ons aan tot onze hoogste plicht ten opzichte van Hem: wij moeten Hem vrezen. Dat noem ik onze hoogste plicht, omdat het niet alleen

een plicht op zichzelf is, maar als het ware het zout dat alle andere plichten smaak geeft. Wij kunnen niet één plicht op zo'n manier vervullen dat God deze aannemen kan, tenzij onze plichtsvervulling op smaak gebracht is met Godsvreze. Daarom zegt de apostel: 'Laat ons de genade vasthouden, door dewelke wij welbehaaglijk God mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid [of: Godsvreze]' (Hebr. 12:28). Over deze vrees wil ik vandaag spreken. Het woord 'vrees' wordt in de Schriften op verschillende manieren gebruikt. Omdat het nuttig kan zijn de belangrijkste betekenissen te kennen, zal ik mijn boek daarmee beginnen. Eerst zien we dat het woord 'vrees' soms gebruikt wordt voor God Zelf, het Voorwerp van onze vrees. In de tweede plaats verstaan we hieronder ook het Woord van God, de leidraad voor onze vrees.

Het woord 'vrees'

Eerst staan we stil bij het woord 'vrees' met betrekking tot God Zelf, als het Voorwerp van onze vrees.

Vaak draagt de Goddelijke Majesteit deze naam Zelf. Jakob gebruikte deze naam voor God toen hij Laban ter verantwoording riep, die hem in het bergland van Gilead inhaalde nadat Jakob op weg gegaan was naar zijn vaderlijk huis. 'Tenware dat de God van mijn vader, de God van Abraham en de Vreze van Izak bij mij geweest was, zekerlijk, gij zoudt mij nu ledig weggezonden hebben!' (Gen. 31:42). Als Jakob en Laban even later een verbond van vrede sluiten, gooit Laban de ware en de valse God op één hoop, zoals de heidenen doen, maar 'Jakob zwoer bij de Vreze van zijn vader Izak' (vers 53), dat wil zeggen: bij de God van zijn vader Izak.

Terecht kan God 'de Vrees van Zijn volk' genoemd worden; niet alleen omdat ze door Zijn genade Hem vrezen, maar ook vanwege Zijn grote en ontzagwekkende majesteit. De Schrift leert ons dat Hij een machtige God is, een groot en ontzagwekkend God, en dat bij Hem een ontzagwekkende majesteit is (Deut. 7:21, 10:17, Neh. 1:5, 4:14, 9:32, Job 37:22). Wie kent de kracht van Zijn toorn? 'De bergen beven voor Hem en de heuvelen versmelten; en de aarde licht zich op voor Zijn aangezicht; en de wereld, en allen die daarin wonen. Wie zal voor Zijn gramschap staan, en wie zal voor de hittigheid

Zijns toorns bestaan? Zijn grimmigheid is uitgestort als vuur, en de rotsstenen worden van Hem vermorzeld' (Nah. 1:5-6). Zijn volk kent Hem en vreest voor Hem. Daaruit groeien de Godsvreze en het ontzag voor Zijn majesteit die passen bij hun belijdenis van hun God. 'Hij zij uw Vreze en Hij zij uw Verschrikking' (Jes. 8:13). Houd Zijn majesteit voor ogen en laat Zijn uitnemendheid u bevreesd maken met Godsvreze.

Gods tegenwoordigheid is vreeswekkend

Waarom is God de vrees van Zijn volk? In de eerste plaats omdat Zijn tegenwoordigheid vrees oproept. Dat geldt niet alleen Zijn tegenwoordigheid in het algemeen, maar ook Zijn bijzondere, ja, Zijn meest troostrijke en vreugdevolle tegenwoordigheid. Wanneer God iemand de boodschap van genade en redding komt brengen, roept zelfs dat bezoek, die tegenwoordigheid van God, angst op. Toen Jakob vanuit Berseba op weg ging naar Haran ontmoette hij God onderweg door middel van een droom. Daarin zag hij een ladder die op de aarde geplaatst was, waarvan de top de hemel raakte. In zijn droom zag Jakob de Heere boven aan die ladder staan en hoorde hij Hem tegen hem spreken. God sprak geen dreigende woorden. Jakob zag geen toorn op Zijn gezicht. Integendeel, de Heere sprak heel vriendelijk en vereerde hem met de ene na de andere belofte van zegen. Als u dat hoofdstuk leest, vindt u wel zo'n acht of negen beloften. En toch, toen Jakob wakker werd, konden al die goedheid en genade die hem in het hemelse visioen geopenbaard waren niet voorkomen dat hij vreesde voor Gods majesteit. 'Toen nu Jakob van zijn slaap ontwaakte, zeide hij: Gewisselijk is de HEERE aan deze plaats, en ik heb het niet geweten. En hij vreesde en zeide: Hoe vreselijk is deze plaats! Dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels!' (Gen. 28:16-17).

Later kreeg Jakob nog een gedenkwaardig bezoek van God, waarbij Deze hem grote kracht gaf om Hem in een worsteling te overwinnen. Toen gaf God hem een nieuwe naam, die Jakob zou helpen om zich Gods gunst des te beter te herinneren. En toch legde de vrees voor Gods majesteit zo'n beslag op hem dat hij na afloop verwonderd stond dat hij nog leefde (Gen. 32:30). Een mens verkruimelt tot stof

in de tegenwoordigheid van God, zelfs al openbaart Hij Zich aan ons in de klederen van Zijn heil.

We hebben gelezen hoe zelfs de tegenwoordigheid van engelen mensen grote vrees inboezemde, en dat nog wel toen ze goed nieuws vanuit de hemel brachten (Richt. 13:22, Matth. 28:4, Mar. 16:5-6). Engelen zijn ook maar schepselen. God heeft hen echter met zo'n heerlijkheid bekleed, dat ze angst veroorzaken wanneer ze aan mensen verschijnen. Hoeveel te meer zal Gods eigen tegenwoordigheid ons dan vrees inboezemen, wij die slechts stof en as zijn!

Toen Daniël een hemels visioen van zijn zaligheid kreeg, want dat was het, begon de boodschapper: 'O Daniël, zeer geliefde man.' Deze goede man werd echter zo overweldigd door vrees voor de spreker dat hij het niet verdragen kon. Bevend riep hij uit: 'Mijn Heere, om des gezichts wil keren zich mijn weeën over mij, zodat ik geen kracht behoud. En hoe kan de knecht van deze mijn Heere spreken met die mijn Heere? Want wat mij aangaat, van nu af bestaat geen kracht in mij, en geen adem is in mij overgebleven' (Dan. 10:16-17). Kunt u nu zeggen dat Gods tegenwoordigheid geen grote vrees oproept? Dat geldt al voor Zijn meest liefdevolle, genadige verschijningen. Hoeveel te meer dan wanneer Hij Zich aan ons laat zien als Iemand Die van onze wegen een afkeer heeft, Die over ons toort vanwege onze zonden?

Er zijn drie dingen die er bij uitstek voor zorgen dat Gods tegenwoordigheid ons vrees inboezemt.

1. Het eerste is Gods eigen grootheid en majesteit. Stervelingen kunnen het onmogelijk verdragen als God Zich als zodanig openbaart. De mens aan wie God Zich in Zijn volle luister vertoont, sterft. 'En toen ik Hem zag', zegt Johannes, 'viel ik als dood aan Zijn voeten' (Openb. 1:17). Ook Job schrok terug voor zo'n vergaande openbaring van God op de dag dat Hij tot hem zou naderen. 'Uw verschrikking make mij niet verbaasd [bevreesd]', zegt hij. 'Roep dan en ik zal antwoorden; of ik zal spreken en geef mij antwoord' (Job 13:21-22). Waarom spreekt Job op deze manier tot God? Natuurlijk vanuit zijn besef van de vreeswekkende majesteit van de grote en vreselijke God Die het verbond met Zijn volk onderhoudt.

De tegenwoordigheid van een koning roept ontzag op bij zijn onderdanen, hoe vriendelijk en toegankelijk hij zich ook opstelt. Als de tegenwoordigheid van de koning al met zo'n luister en vrees gepaard gaat, welke angst en vrees moeten er dan in de tegenwoordigheid van de eeuwige God zijn, denkt u?

2. Wanneer God Zijn volk zegent met Zijn tegenwoordigheid, zien zij wat ze zelf zijn – veel beter dan op andere momenten, bij minder helder licht. 'O mijn Heere', zei Daniël, 'om des gezichts wil keren zich mijn weëen over mij, zodat ik geen kracht behoud' (Dan. 10:16). Wat was de oorzaak daarvan? Door de heerlijkheid van het visioen zag hij zijn eigen ellendigheid beter dan anders. 'Ik werd alleen overgelaten', zegt hij, 'en zag dit grote gezicht' – en wat volgt er dan? 'En er bleef in mij geen kracht over; en mijn sierlijkheid werd aan mij veranderd in een verderving, zodat ik geen kracht behield' (vers 8). Wanneer God ons Zijn tegenwoordigheid schenkt, verandert het beste wat wij hebben onmiddellijk in vuile vossen. Onze schoonheid, heiligheid en rechtvaardigheid gaan in een oogwenk verloren. Ze verbleken bij de heerlijkheid van Zijn grote glorie, zoals het heldere licht van de stralende zon een kaarsvlam of zelfs een hoog oplaaiend vuur in de schaduw stelt.

Dit zien we ook in het visioen van de profeet Jesaja. 'Wee mij', roept hij uit, 'want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden van een volk dat onrein van lippen is.' Wat is er aan de hand? Waarom zegt de profeet dit? 'Want mijn ogen hebben de Koning, de HEERE der heirscharen, gezien' (Jes. 6:5). Denkt u dat deze uitroep voortkwam uit ongelof? Nee, en evenmin uit slaafse vrees. Hij kreeg een visioen van zijn Zaligmaker, met Wie hij al eerder gemeenschap had (vers 2-5). Het was de glorie van God met Wie hij nu van doen had, die zijn schoonheid veranderde in verval, zoals we eerder al bij Daniël zagen. Dit gaf hem een nog veel dieper besef van de onevenredigheid tussen zijn God en hem, en zo een beter zicht op zijn eigen verontreinigde en onheilige natuur.

3. Voeg hierbij nog de openbaring van Gods goedheid, en het kan niet anders of Zijn tegenwoordigheid boezemt ons vrees in. Want wanneer een arm, vuil schepsel ziet dat deze grote God, ondanks

Zijn grootheid, goedheid in Zijn hart herbergt, en genade om die aan hem te schenken, dan maakt dat Zijn tegenwoordigheid nog vreeswekkender. ‘Zij zullen vrezende komen tot de HEERE en tot Zijn goedheid’ (Hos. 3:5). Niet alleen Gods grootheid, maar ook Zijn goedheid veroorzaakt in het hart van Zijn uitverkorenen groot ontzag en eerbied voor Zijn majesteit. ‘Vrees je Mij niet?’ vraagt de HEERE. ‘Beef je niet in Mijn tegenwoordigheid?’ En om ons hiertoe aan te sporen, benoemt Hij een van Zijn wondere blijken van barmhartigheid aan deze wereld: ‘Vrees je Mij niet?’ Waarom; wie bent U? Hij antwoordt: ‘Ik, Die der zee het zand tot een paal gesteld heb met een eeuwige inzet, dat zij daarover niet zal gaan; ofschoon haar golven zich bewegen, zo zullen zij toch niet vermogen, ofschoon zij bruisen, zo zullen zij toch daarover niet gaan’ (Jer. 5:22). En wat zei Job toen God bij hem was en de goedheid van Zijn hart aan hem openbaarde? Hoe gedroeg hij zich in Gods tegenwoordigheid? ‘Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw, in stof en as’ (Job 42:5-6).

Wanneer Gods kinderen de weergaloze uitspraak van vergeving van zonden uit Zijn mond ontvangen, gaat dat gepaard met beving, tranen en een verbroken en sidderend hart. Dat betekent toch niets anders dan dat dit gepaard gaat met vrees voor Gods majesteit? God moet verschijnen zoals Hij is, en tot de ziel spreken zoals Hij Zelf spreekt. En bij deze heerlijke openbaringen van zijn Heere en Zaligmaker kan de zondaar zijn ogen niet sluiten voor de stralen van Zijn majesteit. ‘Ik zal hen reinigen’, zegt God, ‘van al hun ongerechtigheid, met dewelke zij tegen Mij gezondigd hebben; en Ik zal vergeven al hun ongerechtigheden, met dewelke zij tegen Mij gezondigd, en met dewelke zij tegen Mij overtreden hebben.’ En dan? ‘En zij zullen vrezen en beroerd zijn over al het goede en over al de vrede, die Ik haar beschik’ (Jer. 33:8-9).

Helaas is er een groep arme, lichthartige, oppervlakkige mensen die wel belijden dat ze geloven, maar zich in wat zij Gods tegenwoordigheid noemen meer als een grappenmaker gedragen dan als een ernstige, bezonnen christen. Ze lijken meer op een dwaas dan op iemand die daadwerkelijk in Gods tegenwoordigheid verkeert – en

dat zelfs in hun beste momenten. Als ze van de gunst van een koning of landsheer afhankelijk waren, zouden ze zich in diens bijzijn heel anders opstellen. Alsof het ervaren van Gods tegenwoordigheid, het zien van Hem en van Zijn zalige genade in Christus voor hun ziel, ertoe neigt mensen lichtzinnig te maken! Dit is een buitengewoon verootmoedigend en hartverscheurend tafereel; het is angstaanjagend om te zien.

Tegenwerping: *Maar wilt u dan niet dat wij ons verblijden als we zien en ervaren dat onze zonden vergeven zijn?*

Ja, maar toch wil ik dat u zich verheugt met beving (Ps. 2:11) wanneer God u vertelt dat uw zonden daadwerkelijk vergeven zijn. En dat zult u doen ook. Want dan hebt u ware en godvruchtige vreugde. Een verheugd hart en betraande ogen gaan hier heel goed samen en zullen ook in meerdere of mindere mate samengaan. Want als God daadwerkelijk tot u komt en uw zonden vergeeft, neemt Zijn bezoek uw schuld weliswaar weg, maar wordt ook uw besef van uw vuilheid en zondigheid groter. O, wat een zalige verwarring zal op uw gezicht te lezen zijn als u – ja, u, zo'n vuile ellendeling – voor God zult staan om uit Zijn hand vergeving te ontvangen, de eerstelingen van uw eeuwige zaligheid! 'Opdat gij het gedachtig zijt en u schaamt, en niet meer uw mond opent, vanwege uw schande [uw vuilheid], wanneer Ik voor u verzoening doen zal over al hetgeen dat gij gedaan hebt, spreekt de Heere HEERE' (Ez. 16:63).

Gods Naam is vreeswekkend

Waarom is God de vrees van Zijn volk? Allereerst omdat Zijn tegenwoordigheid vrees oproept, zo zagen we. Ten tweede is ook Zijn Naam vreeswekkend. Daarom wordt dit woord 'vrees' terecht voor Zijn Naam gebruikt, zoals in Deuteronomium 28:58: 'om te vrezen deze heerlijke en vreselijke Naam, de HEERE uw God.' Wat is Gods Naam anders dan hetgeen waardoor Hij van alle anderen onderscheiden wordt? Namen dienen om onderscheid te maken. Zo wordt de mens onderscheiden van dieren, engelen van mensen, de hemel van de aarde en duisternis van licht. Dat geldt vooral wanneer de aard van een zaak uitgedrukt wordt in haar naam. Zo was

het oorspronkelijk ook. Vroeger drukten namen uit waar ze voor stonden. Dat is de reden waarom Gods Naam het onderwerp van onze vrees is, want Zijn Naam drukt Zijn Wezen uit: 'Zijn Naam is heilig en vreselijk' (Ps. 111:9). Op een andere plaats roept Mozes de Naam van de HEERE uit: 'HEERE HEERE, God, barmhartig en genadig; lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid; Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid en overtreding en zonde vergeeft; Die de schuldige geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaderen aan de kinderen en aan de kindskinderen, in het derde en in het vierde lid' (Ex. 34:6-7).

Zijn Naam is 'Ik ben', Jah, Jehova, en nog enkele andere. Deze duiden allemaal op Zijn natuur, Zijn macht, wijsheid, eeuwigheid, goedheid, almacht, enzovoorts. Daarom vreest een christen de Naam van God. David bad of God zijn hart één wilde maken om Zijn Naam te vrezen (Ps. 86:11). Ja, Gods Naam is een vreeswekkende Naam en behoort altijd door Zijn volk vereerd te worden. Zijn Naam moet gevreesd worden voor altijd en eeuwig, en dat niet alleen in Zijn Gemeente en door Zijn heiligen, maar ook in de wereld en door de heidenen. 'Dan zullen de heidenen de Naam des HEEREN vrezen, en alle koningen der aarde Uw heerlijkheid' (Ps. 102:16). God vertelt ons dat Zijn Naam vreeswekkend is, en dat Hij graag ziet dat mensen vrezen voor Zijn Naam. Ja, een van de redenen waarom Hij zoveel oordelen over de mensen brengt, is dat anderen het zien en daardoor Zijn Naam zouden vrezen. 'Dan zullen zij de Naam des HEEREN vrezen van de nedergang, en Zijn heerlijkheid van de opgang der zon' (Jes. 59:19). 'Maar van de opgang der zon tot haar ondergang zal Mijn Naam groot zijn onder de heidenen' (Mal. 1:11).

De naam van een koning is een naam die ontzag inboezemt. 'Ik ben een groot Koning, zegt de HEERE der heirscharen' (Mal. 1:14). De naam van een meester boezemt vrees in. 'En ben Ik een Heere, waar is Mijn vreze? zegt de HEERE' (vers 6). Een juiste Godsvreze is een teken dat u genade ontvangen hebt. 'Ulieden daarentegen die Mijn Naam vreest', zegt Hij, 'zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijn vleugelen' (Mal. 4:2). Ja, wanneer

Christus komt om de wereld te oordelen, zal Hij Zijn dienaren, de profeten, belonen, en ook Zijn heiligen en hen die Zijn Naam vrezen, de kleinen en de groten (Openb. 11:18).

Omdat de Naam van God Zijn natuur uitdrukt, en omdat Gods Wezen zo glorierijk en onbegrijpelijk is, kan het niet anders of wij moeten Zijn Naam vrezen. Altijd wanneer we Gods Naam horen of daaraan denken, zouden we eerbied en ontzag voor Hem moeten voelen. Dat geldt wel in de eerste plaats wanneer wij zelf Zijn heilige en vreeswekkende Naam op onze lippen nemen, en bovenal in het prediken, het bidden en onze heilige gesprekken. Hiermee bedoel ik niet dat we in lichthartige, ijdele gesprekken Zijn Naam gebruiken mogen, want we moeten deze altijd met eerbied en godvruchtigheid uitspreken. Ik zeg dit om christenen op het hart te drukken dat ze in godsdienstige plichten geen luchthartigheid mogen laten blijken en geen lege woorden mogen spreken wanneer ze de Naam van de Heere gebruiken. 'Een iegelijk die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid' (2 Tim. 2:19).

Noem de Naam van de Heere daarom altijd met grote vrees voor Zijn majesteit in uw hart, met grote ernst en in waarheid. Als we Zijn Naam op een andere manier gebruiken, ontheiligen we de Naam van de Heere en gebruiken we Zijn Naam ijdel. En 'de HEERE zal niet onschuldig houden die Zijn Naam ijdellijk gebruikt' (Ex. 20:7). Ja, God zegt zelfs dat Hij de man die dat doet uit zijn volk zal uitroeien (Lev. 20:3). Dit toont ons de vreselijke staat van ieder die deze vreeswekkende Naam van God op lichthartige, ijdele, leugenachtige en wereldse wijze gebruikt. Bijvoorbeeld door te vloeken, godslasterlijk een eed te zweren of door zijn naasten te bedriegen. Want sommigen kunnen het op geen andere manier van hun naaste winnen dan door de Naam van de Heere aan te roepen als Getuige dat hun goddeloze handelwijze goed en eerlijk is. Zij kunnen er beter tijdig over nadenken hoe zij aan het verterende vuur en de eeuwige gloed kunnen ontkomen wanneer ze geoordeeld zullen worden voor hun ontheiligen en lasteren van de Naam van de Heere (Jer. 14:14, Ez. 20:39, Ex. 20:7).

Gods eredienst is vreeswekkend

Gods tegenwoordigheid en Zijn Naam boezemen Zijn volk vrees in, zoals we al zagen. In de derde plaats is ook Zijn eredienst en dienstwerk vreeswekkend. Hiermee bedoel ik dat het eren, aanbidden en dienen van Hem (wat Hij van ons eist zolang we in deze wereld zijn) met ontzag en vrees gepaard gaat. David beseftte dit toen hij zei: ‘Maar ik zal door de grootheid Uwer goedertierenheid in Uw huis ingaan; ik zal mij buigen naar het paleis Uwer heiligheid, in Uw vreze’ (Ps. 5:8). En in Psalm 2:11 roept hij ons ertoe op de HEERE te dienen met vreze. Bij het dienen van God hoort dat we Hem loven en prijzen. Maar, zegt Mozes, ‘Wie is als Gij, verheerlijkt in heiligheid, vreselijk in lofzangen, doende wonder?’ (Ex. 15:11). Bij het dienen van God hoort dat we ons voor Hem verheugen. David vraagt wel dat we ons verheugen met beving (Ps. 2:11). Ja, ons dienen van de Heere moet altijd gepaard gaan met eerbied en Godsvreze. Laten we onszelf daarom reinigen van alle bezoedeling van vlees en geest, zoals Paulus zegt, en de heiliging volbrengen in het vrezen van God (zie 2 Kor. 7:1, Hebr. 12).

a. Het vereren van God is zo’n vreeswekkende zaak, omdat Hij Degene is Die vereerd wordt. Alle soorten dienstwerk hebben in meerdere of mindere mate angst en vrees in zich, al naargelang de positie en waardigheid van de persoon die vereerd en gediend wordt. Dit zien we in de relatie tussen onderdanen en hun vorst, dienaren en hun heer, kinderen en hun ouders. Omdat God alle eer toekomt, spreken we over Goddelijke verering of Goddelijke eredienst. En deze God is zo groot en ontzagwekkend in Zichzelf en in Zijn Naam, dat het niet anders kan of het vereren van Hem gaat gepaard met vrees.

b. Daarnaast, deze heerlijke Majesteit is Zelf in de eredienst tegenwoordig en ziet toe hoe Zijn aanbidders Hem aanbidden. ‘Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen’ (Matth. 18:20). Dat wil zeggen, vergaderd zijn om Hem te aanbidden. ‘Ik ben daar’, zegt Hij. In Openbaring 1:13 wordt gezegd dat Hij wandelt ‘in het midden van de zeven gouden kandelaars’, dat zijn de gemeenten, en dat met een gezicht zoals de zon schijnt in haar kracht. Zijn hoofd en haar zijn zo wit als sneeuw

en Zijn ogen zijn als een vuurvlam. Daarom gaat het dienen van Hem gepaard met angst en vrees. Daarom moeten Zijn dienaren Hem dienen met vrees.

c. Bovenal is God jaloers op Zijn eer en Zijn dienst. In niet één van de tien woorden vertelt Hij ons iets over het feit dat Hij een jaloers God is, behalve in het tweede, dat over het aanbidden van Hem gaat (Ex. 20). Let daarom goed op, zowel op Wie u aanbidt als op hoe u dat doet, 'want Ik, de HEERE UW God', zegt Hij, 'ben een ijverig God, Die de misdaad der vaders bezoekt aan de kinderen'. Dit brengt een element van angst en vrees in het vereren, aanbidden en dienen van God.

d. Soms bracht God oordelen over mensen die in Zijn dienst stonden vanwege hun gebrek aan Godsvreze. Dit zorgt voor ontzag en vrees met betrekking tot Zijn heilige instellingen. Nadab en Abihu werden door vuur uit de hemel verteerd omdat ze vreemd vuur op Gods altaar probeerden te offeren. Waarom werden zij zo gestraft? Omdat God geheiligd zal worden in hen die tot Hem naderen (Lev. 10:1-3). Wat betekent het om Zijn Naam te heiligen? Dan is Hij uw vrees en verschrikking, en dan dient u Hem op geen andere manier dan die Hem welbehaaglijk is. Omdat Nadab en Abihu deze genade niet hadden, stierven ze voor het aangezicht van de Heere. Ook de zonen van Eli misten deze vrees bij hun werk in de heilige dienst van God. Daarom werden ze allebei op dezelfde dag geslagen door het zwaard van de onbesneden Filistijnen (zie 1 Sam. 2). Uza werd gestraft en stierf voor het aangezicht van de Heere, alleen maar omdat hij ondoordacht de ark aangeraakt had toen de runderen struikelden (1 Kron. 13:9-10). Ananias en zijn vrouw Saffira vertelden een leugen in de gemeente, terwijl ze voor God stonden. Daarom werden ze allebei ter plekke door God gedood, want ze misten de vrees en het ontzag voor Zijn majesteit, Zijn Naam en Zijn dienst toen ze tot Hem kwamen (Hand. 5:1).

Dit zou ons moeten leren dat niet alleen Gods natuur en Naam, maar ook Zijn dienst, de door Hem ingestelde eredienst, een van de meest vreeswekkende zaken onder de hemel is. Zijn Naam is verbonden aan Zijn inzettingen. Zijn oog rust op degenen die Hem aanbidden. Zijn toorn en oordeel rusten op hen die Hem zonder

Godsvreze vereren. Om deze reden werden sommige gemeenteleden in Korinthe door God Zelf afgesneden en keerde Hij anderen de rug toe (1 Kor. 11:27-32). Drie soorten mensen worden hierdoor bestraft.

Drie soorten mensen worden bestraft

1. Hier worden degenen bestraft die God helemaal niet aanbidden. Het lijkt geen twijfel dat zij geen eerbied voor Zijn dienst hebben. De vrees voor Gods majesteit staat hun niet voor ogen. Zondaar, u nadert niet tot de Heere om Hem te aanbidden. U buigt zich niet neer voor de hoge God. U aanbidt Hem niet in uw binnenkamer en evenmin in de samenkomst van de gelovigen. Het zal niet lang meer duren voordat de Heere Zijn toorn en verbolgenheid uitstort over u en over de geslachten die Zijn Naam niet aanroepen (Ps. 79:6, Jer. 10:25).

2. Dit bestraft degenen die denken dat het genoeg is om lichamenlijk aanwezig te zijn op de plaats waar God aanbeden wordt. Vraag niet met welke gezindheid ze daarheen gaan of hoe het met hun hart gesteld is; daar bekommeren ze zich niet om. Sommigen komen naar de eredienst om te slapen. Sommigen komen erheen om zaken te doen of zoeken in de kerk het slechte gezelschap van hun onbekeerde vrienden. Sommigen komen erheen om hun begerige, overspelige ogen te laven aan de uiterlijke schoonheid van hun medezondaars. O, hoe zullen deze kerkgangers rekenschap geven van hun gedrag? Ze zullen hierover geoordeeld en ervoor veroordeeld worden, want ze komen niet tot de Heere om Hem te aanbidden met gepast ontzag voor Zijn Naam.

3. Dit bestraft ook degenen die het koud laat op welke manier ze God vereren en dienen. Ik bedoel hen wier Godsvrees slechts uit aangeleerde geboden van mensen bestaat (Jes. 29:13). Zij zijn schijnheilig; hun godsdienst is vergeefs, het is een stank in Gods neusgaten. 'Want de Heere heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond en zij Mij met hun lippen eren, doch hun hart verre van Mij doen; en hun vreze, waarmee zij Mij vrezen, mensengeboden zijn, die hun geleerd zijn; daarom, zie, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk;

want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen' (Jes. 29:13-14; zie ook Matth. 15:7-9, Mar. 7:6-7). Hiermee besluit ik dit eerste onderwerp: dat God onze Vrees genoemd wordt.